

KONCERT

af

Edvard Grieg

under Medvirkning af Fru Nina Grieg

i

Laurvik,

Tirsdag d. *6te* September 1870.

1. a) **Purpose** (af Marie Stuart
i Skotland) Nordraak.
b) **Humoreske** (a mol, ny)
for Piano solo Grieg.
2. **Romancer** Kjerulf.
a) Sønnen.
b) Stevnemødet.
3. **Sonate** (c mol) for Piano solo Mozart.
a) Allegro molto.
b) Adagio.
c) Finale.
4. **Müllerlieder** Schubert.
a) Trockne Blumen.
b) Mein.
5. a) **Vals** (a mol) Chopin.
b) **Stabbe-Laaten** (norsk Folkedans,
behandlet for Piano) Grieg.
6. **Romancer**.
a) Holder du af mig } Nordraak.
b) Synnøves Sang }
c) Vandring i Skoven Grieg.

KONCERT

Håvard Grieg

under Medvirking af Fru Nina Grieg

Laurvik

tember 1870. **Sö v n e n.**

(Bjørnson).

Da Barnet sov ind
med Haand under Kind,
kom Englene til
med Latter og Spil.
Da Barnet vaagned,
stod Moderen over;
du smiler saa vakkert,
du Smaa, naar du sover!

Dets Mor gik til Gud
og Barnet kom ud,
det sovnedede ind
med Taarer paa Kind;
men hørte strax Latter
og Moderord ømme,
thi Englene fulgte
med barnlige Drømme.

Snart blev det saa stort
at Taaren frøs bort,
det sovnedede ind
med Tanker i Sind.
Men Englene veg ej,
de svævede over,
tog Tanken og hvisked:
hav Fred, mens du sover!

Stevnemødet.

(Bjørnson).

Aftenen er stille,
 Tonerne trille
 lydløse ned i det evige Væld.
 Kun mine Tanker
 lyttende vanker; —
 vil hun ej komme ikvæld?

Vinteren drømmer,
 Stjærnerne svømmer
 gennem dens flor-lette Syner og ler,
 nævnende Sommer,
 Elskov og Blommer; —
 tør hun ej møde mig mer?

Havet med Panden
 islagt mod Stranden
 sukker i Længsel og rejsesyg Ro.
 Skibe for Anker,
 sejl-fyldte Tanker; —
 o, vi maa findes, vi To!

Sneen har dalet,
 tumlet og malet
 æventyr-let i den skog-dunkle Hej;
 Dyrene lister,
 Slagskygger frister:
 var det dit Fodtrin, — o nej!

Modet du savner,
 Rimfrostens favner
 Længselens Grene, fortryllet da staar.
 Men jeg tør sprænge
 Dækket og trænge
 ind, hvor i Drømme du gaar.

Trockne Blumen.

(Wilhelm Müller).

Ihr Blümlein alle, die sie mir gab,
euch soll man legen mit mir in's Grab.

Wie seht ihr alle mich an so weh,
als ob ihr wüsstet, wie mir gescheh?

Ihr Blümlein alle wie welk, wie blass?
Ihr Blümlein alle wovon so nass?

Ach, Thränen machen nicht maiengrün,
machen todte Liebe nicht wieder blühn.

Und Lenz wird kommen, und Winter wird geh'n,
und Blümlein werden im Grase steh'n.

Und Blümlein liegen in meinen Grab,
die Blümlein alle, die sie mir gab.

Und wenn sie wandelt am Hügel vorbei,
und denkt im Herzen, der meint es treu!
dann Blümlein alle heraus, heraus,
der Mai ist gekommen, der Winter ist aus!

Mein.

(Wilhelm Müller).

Bächlein, lass dein Rauschen sein,
Räder stell' eu'r Brausen ein,
all ihr muntern Waldvögelein,
gross und klein,
endet eure Melodein.

Durch den Hain
aus und ein
schalle heut ein Reim allein:
die geliebte Müllerinn ist mein,
ja, sie ist mein!

Frühling, sind das alle deine Blümelein?
Sonne, hast du keinen hellern Schein?
Ach, so muss ich ganz allein
mit dem seligen Worte: „mein“
unverstanden in der weiten Schöpfung sein.

Holder du af mig.

(Bjørnson).

Holder du af mig,
holder jeg af dig
alle mine Levedage;
Sommeren var kort;
Græsset blegner bort,
kommer med vor Leg tilbage.

Litli — litli — lu,
hører du mig nu,
Gutten bagved Birkehejen?
Ordene vil gaa,
Mørket falder paa,
kanske du kan vise Vejen.

Sjo — i, sjo — i, hys,
sang jeg om et Kys?
nei, det gjorde jeg vist ikke.
Hørte du det, du?
kom det ej ihu, —
jeg vil lade Afbud skikke.

Synnöves Sang.

(Bjørnson).

Nu Tak for Alt, ifra vi var smaa,
og legte sammen i Skog og Lage
Jeg tænkte, Legen den skulde gaa
oppi de graanende Dage.

Jeg tænkte, Legen den skulde gaa
ud fra de løvede, lyse Birke
did frem, hvor Solbakkehuse staa,
og til den rødmalte Kirke.

Jeg sad og ventede saamangen Kvæld
og saa did bort under Granehejen;
men skygged gjorde det mørke Fjeld,
og du, du fandt ikke Vejen.

Vandring i Skoven.

(H. C. Andersen.)

Min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv,
kom Maanen skinner stor og klar,
en Stilhed Natten har,
en Deilighed, en Ensomhed,
min søde Brud, kom med!
I Bøgeskoven gaa vi To,
der hvor Skovmærker gro.

I denne stille, tause Nat
hos dig, min Verdens Skat,
jeg er saa glad, saa salig glad,
duft friske Bøgeblad!
Syng Nattergal, lys Maane klar,
jeg her al Rigdom har;
min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv.

Du er saa frisk som Bøgens Hang,
som Nattergalens Sang,
saa dyb som Nattens stille Ro
her hvor Skovmærker gro.
Hvor maleriske Bøge staa,
og vi ved Maan'skin gaa.
Min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv.